

סבתוש / נכדיך זיו ורון קטינא

דברים בהלוויה

בשבוע האחרון ידענו שזה מתקרב, ובכל זאת הרגע שבו הלכת מאתנו טלטל אותי מאוד, במיוחד כשהייתי רחוקה מהבית ולא הייתה לי הזדמנות להיפרד ממך בפעם האחרונה. היית אדם מיוחד כל כך. בשקט שלך השרית רוגע ותחושת ביטחון שהכול יהיה בסדר. את התכונה הזו העברת לילדים שלך - לאבא שלי, ודרכו גם אלי. בזכותך גדלתי עם תחושת אופטימיות ואמונה בחיים. אני זוכרת איך כילדה כתבתי עבודה לבית הספר על סיפור החיים שלך. ישבנו יחד ואת סיפרת לי איך עלית לארץ, איך בנית משפחה וחיים חדשים - וכמה קשיים עברת בדרך. שמעתי על החוסן, על הנחישות, ועל הכוח שהיה בך להמשיך ולהאמין. הרגשתי אז, כילדה, ואני מרגישה גם היום, גאווה גדולה שאת סבתא שלי. למדתי ממך שאפשר להתגבר גם על הקשיים הגדולים ביותר בעזרת כוח רצון ואמונה. גם כשהתחלת לדעוך, כבר לפני תקופה, תמיד נשארתי עם חיוך וחיבוקת אותנו בהתרגשות כל פעם מחדש. אותו חיבוק שחיבוקת אותי מאז שאני ילדה קטנה, חיבוק שאמשיך לזכור תמיד. אני אזכור אותך כסבתא מימי בימים הטובים. עם הפנקייקים האמריקאים הכי טעימים, הארוחות בחדר האוכל, ואצבעות הקינדר שחילקת לכל הנכדים בכל ארוחה משפחתית, בלי לפספס אפילו פעם אחת. אני אזכור את הטעמים של המרק, העוף ועוגת הגבינה. כל כך רצייתי לחבק אותך בפעם האחרונה, להגיד שלום, ולהגיד לך שאני אוהבת אותך, ושאת הסבתא הכי טובה שיכולתי לבקש. אני מצטערת שלא יכולתי להיות שם. את תהיי בלב שלי תמיד, לא משנה לאן אלך. אני יודעת שגם כשהלכת, הרגשתי וידעת את זה. עכשיו את עם סבא זאב, עם ילדייך, שלא זכית לראות גדלים, ועם הוריך. אני מקווה שאת נחה בשלווה, אחרי חיים ארוכים, מלאים ומשמעותיים, ויודעת שתמשיכי לשמור עלי מלמעלה תמיד.

